

Jij bent alles

Jij bent alles is een uitgave van Van Driel Publishing,
Brugge

© 2024 Van Driel Publishing

Auteur: Mirjam Aarts

Redactie: Eline van der Boog

Omslagontwerp: Leontine Gaasenbeek

Foto omslag: Marc Roos

Opmaak: Terence van Driel

ISBN: 9789493341357 (paperback)

ISBN: 9789493341579 (e-book)

ISBN: 9789493341586 (GL-uitgave)

NUR: 340

WWW.VANDRIEL.BE

info@vandriel.be

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

dij bent alles

Citron Meringuée
Bed & Breakfast

Mirjam Aarts

*Voor papa
ik mis je elke dag*

Hoofdstuk 1

Het is me gelukt. Twee jaar geleden had ik nooit gedacht dat vandaag de dag mijn leven er zo uit zou zien. Mijn grote droom om een bed and breakfast te starten in Zuid-Frankrijk is uitgekomen. Al heeft het wel wat bloed, zweet en tranen gekost. Oké, eerlijk: het heeft heel veel bloed, zweet en tranen gekost. En eigenlijk moet ik ook niet spreken in de verleden tijd. Het kost nog steeds bakken met energie. In iets meer dan twee jaar tijd heb ik mijn baan als leerkracht in het basisonderwijs opgezegd, heb ik mijn relatie met Thijs verbroken, ben ik geëmigreerd naar Zuid-Frankrijk, heb ik een bouwval omgetoverd tot een bed and breakfast genaamd *Citron Meringuée*, werd ik verliefd op een Fransman én heb ik een baby op de wereld gezet. Nu ik er zo op terugkijk lijkt het bijna onmogelijk dat een mens dat allemaal doorstaat zonder in elkaar te zakken als een verregend kaartenhuis. Toch is het gelukt. En daar ben ik best een beetje trots op.

Ik kijk rond in onze grote achtertuin. In het zwembad drijven een paar blaadjes, maar nog steeds glinstert het water in de ochtendzon. De bladeren aan de bomen die aan de rand van de tuin staan, beginnen de eerste herfstkleuren te tonen en naast me ligt Louise te spelen op haar speelkleed in het gras. Hoewel het al oktober is, doet de zon nog steeds flink haar best om het te doen lijken alsof de zomer nog niet voorbij is. De zonnebloemen zijn begonnen aan de aftakeling, maar zijn nog steeds prachtig en ik geniet volop van de okergele kleur die ze hebben.

‘Goedemorgen, lieverd.’ Luc zet een mok dampende thee voor mijn neus en gaat dan tegenover mij aan de terrastafel zitten. ‘Heb je een beetje geslapen?’ Hij draagt een joggingbroek en zijn out-of-bed-coupe ziet eruit alsof er net een flinke windvlaag door zijn donkere haren is gegaan. Het staat alle kanten op.

‘Hm, ja op zich ...’ mompel ik terwijl ik voorzichtig een slokje thee neem, waar ik vervolgens direct spijt van heb. Dat wordt de komende dagen doorkomen met een blaar op mijn tong.

De meeste nachten met Louise gaan prima, maar er zitten af en toe nachten tussen waarvan ik wenste dat ze niet bestonden. Negen van de tien keer hoort Luc haar ook niet huilen, waardoor ik de sjaak ben. Soms sta ik inwendig te vloeken als ik voor de derde keer in een uur tijd naar Louise toe moet om haar speentje te geven en zou ik willen dat ik dat ding aan haar mond kon vastplakken.

Ik onderdruk een geeuw, wat maar gedeeltelijk lukt. ‘Misschien moeten wij toch eens van slaapkant wisselen. Dan hoor jij Louise ook een keer huilen.’ Ik kijk Luc met een grijns aan.

‘Ben je er weer zo vaak uit geweest vannacht? Ik heb toch gezegd dat je mij gewoon wakker moet maken. Ik vind het helemaal niet erg om ook naar Louise te gaan.’

Ik kijk naar onze dochter die inmiddels rechtop zit en met haar knuffel in de lucht zwaait. Haar donkere haarbos gaat steeds meer krullen en dat ziet er zo schattig uit. Als ik haar zo zie vergeet ik mijn ergernissen van afgelopen nacht en zou ik het liefst de hele tijd naast haar bedje staan, zodat ik haar geen seconde uit het oog verlies en ik elke minuut van haar leven naar haar kan kijken. De tijd gaat zo snel voorbij en ze groeit zo hard. Als mensen met kinderen dat vroeger tegen me zeiden, dacht ik altijd: joh, stel je niet zo aan. Inmiddels weet ik wel beter. Ik ben

in het afgelopen jaar getransformeerd van nuchtere kinderloze tot een sentimentele moeder die om ieder klein sprongetje dat haar dochter maakt in staat is de krant te berichten. Of het nieuws te bellen.

Luc gaat op het speelkleed zitten, duwt Louise voorzichtig achterover en geeft haar vervolgens tientallen kusjes in haar nek. Ze gilt van plezier en legt haar handjes op de wangen van haar vader.

Ik aanschouw het tafereel en krijg een brok in mijn keel als ik me bedenk hoeveel liefde er is voor dat kleine meisje. Onze mooie dochter. Het is onbeschrijflijk hoeveel je kunt houden van een persoon die pas acht maanden in je leven is.

‘Ga jij vanavond gezellig logeren bij Maxime en Sophie?’ zegt Luc op hoge toon in het Frans terwijl hij de handjes van Louise vastpakt. Hij kijkt haar aan alsof hij verwacht dat ze volmondig ‘oui’ zal roepen. We voeden onze dochter tweetalig op. Luc praat in het Frans tegen haar en ik spreek Nederlands. Met elkaar spreken we vooral Frans en tussendoor probeer ik Luc ook wat Nederlands bij te brengen. Als Louise straks groter is en kan praten, vind ik het wel fijn dat we ook samen in mijn moedertaal met haar kunnen communiceren.

‘We moeten niet vergeten een extra speentje in haar tas te doen. Voor het geval dat.’ Hoewel hij het tegen mij zegt, zijn zijn ogen nog steeds gericht op Louise.

Dat Louise vanavond gaat logeren is de tweede oorzaak van mijn slechte nacht. Maxime en Sophie zijn heel lief en zullen Louise ongetwijfeld alle aandacht geven die ze nodig heeft, maar toch vind ik het heel spannend dat ons kleine meisje vanavond voor het eerst niet bij ons slaapt. Eerlijk gezegd krijg ik al buikpijn als ik er alleen al aan denk.

Ik schuif een beetje heen en weer op mijn stoel. ‘Ja,

even over vanavond ... Kunnen we niet beter vragen of Maxime en Sophie gewoon een avondje komen oppassen? Ik bedoel ... We slapen toch gewoon thuis? Dan kan Louise toch ook thuis slapen?' probeer ik Luc op andere gedachten te brengen.

Hij doet zijn best om zijn irritatie over mijn mening te onderdrukken, wat maar deels lukt. 'Lieverd, hier hebben we het toch over gehad? Ze hebben al een keer eerder op Louise gepast en dat ging hartstikke goed.' Hij gaat weer tegenover me zitten. 'En daarbij heeft het neefje van Maxime ook al een paar keer bij hen gelogeed en die leeft ook nog steeds,' voegt hij er met een knipoog aan toe.

Ik reageer niet en kijk alleen maar naar Louise. Ze is nog zo klein. Zo hulpeloos. Ze heeft me nodig. Ze heeft óns nodig.

'Wij hebben ook echt even tijd nodig voor ons samen. Dat is al veel te lang geleden.'

Ik weet dat Luc gelijk heeft. Vorig jaar zomer opende de bed and breakfast en sindsdien zitten we geen moment stil. Na een hele drukke zomer volgde het najaar waarin we nog wat klussen in huis hebben opgepakt. En dat terwijl we ook regelmatig gasten over de vloer hadden. In februari is Louise geboren en toen we een beetje aan haar waren gewend, begon het hoogseizoen alweer.

'Ik weet het,' zeg ik met een zucht. 'Ik vind het gewoon heel spannend.'

Luc komt achter me staan en knijpt in mijn gespannen schouderpijlen. 'Ik ga je zo erg afleiden dat je niet eens merkt dat Louise er niet is,' fluistert hij in mijn oor.

Een kriebel gaat door mijn onderbuik als ik me bedenken dat een nacht zonder Louise naast ons bed betekent dat we misschien eindelijk weer wat magie in de slaapkamer krijgen. De afgelopen maanden was dat namelijk

compleet afwezig en heb ik me soms ook afgevraagd of het ooit nog zou terugkeren. De vermoedheid, in combinatie met Louise die ook op onze kamer slaapt, is niet bepaald magiemakend.

‘En morgenochtend kunnen we lekker uitslapen en uitgebreid ontbijten in de zon,’ doet Luc er nog een schepje bovenop.

Ik glimlach naar hem. ‘Dat klinkt inderdaad allemaal heel fijn.’ Een nacht met veel slaap en wakker worden wanneer ik er zin in heb in plaats van dat Louise dat bepaalt, is meer dan welkom. ‘Je hebt ook gelijk. Dat weet ik wel.’

‘Ik heb altijd gelijk,’ zegt Luc dan met een grijns. Hij pakt Louise op van het speelkleed. ‘Ik ga onze prinses even een schone luier geven en kijken of ze nog een dutje wil doen. Zullen we daarna een lijstje maken met spullen die we moeten inpakken? O, en we moeten ook niet vergeten om een boodschappenlijst te maken. Morgen komen er weer nieuwe gasten.’

Voordat ze via de openslaande deuren naar binnen verdwijnen, kijk ik Louise in haar blauwe ogen aan en druk ik een kusje op haar wang. Dan pak ik mijn telefoon en zie ik op het scherm dat ik een berichtje heb in *De Drie Musketers*. Het is de groepsapp samen met mijn twee beste vriendinnen: Lieke en Saar. Met Lieke ben ik al bevriend sinds de middelbare school en toen ze een paar jaar geleden een relatie kreeg met Saar is onze drie-eenheid geboren. Vanaf dat moment was Saar er vaak bij als ik iets met Lieke had afgesproken. Het klikte direct tussen Saar en mij en sindsdien zijn we onafscheidelijk met z’n drieën. Ik open het bericht en zie dat het een foto is van hun zoontje Milan die het knuffelkonijn, dat ik vorige week op de post heb gedaan, stevig vasthoudt. Milan is maar een paar weken ouder dan Louise.

Wij moeders hebben nu al besloten dat onze kinderen later moeten trouwen. Dat zou toch geweldig zijn? Dan weet ik in elk geval zeker dat Louise leuke schoonouders krijgt. Twee jaar geleden ging het in de groepsapp vooral over wijn drinken, borrelen en op stap gaan in Utrecht. Toen had ik nooit gedacht dat we het nu vooral over onze kinderen zouden hebben en de ene na de andere schattige foto naar elkaar zouden sturen. De Merel van toen had echt de kriebels gekregen van dat idee, maar die Merel is inmiddels zo veranderd. In het fotoalbum op mijn telefoon staan bijna alleen maar foto's van Louise. Ik kies er een uit die ik gisteren van haar maakte toen ze haar fruihapje at en stuur hem in de groepsapp. Soms lijkt het wel een wedstrijd wie de leukste foto stuurt. Hoe dan ook wint Louise altijd.

‘Voordat ze naar bed gaat moet ze een flesje. Tussendoor natuurlijk ook nog iets te eten,’ zeg ik terwijl ik Louise dicht tegen me aan druk. ‘En het is belangrijk dat ze ook voldoende slaapt. Als dat niet lukt in haar bedje, dan moet je met haar wandelen. Want anders is ze echt heel erg moe en dan ...’

‘Lieverd,’ onderbreekt Luc me. ‘Dit hebben we ook allemaal opgeschreven.’

‘Dat weet ik wel, maar ik dacht ik leg het nog even uit.’ Ik werp hem een blik toe die zegt dat hij hier niet zo licht over moet denken. Het is wel onze baby die we hier achterlaten. ‘Ik bedoel ... Straks moet ze heel erg huilen en dan weten jullie niet wat jullie moeten doen.’ Ik kijk naar Sophie en Maxime die tegenover me op de bank zitten.

Na die woorden staat Sophie op en komt ze naast me staan. Met haar wijsvinger streelt ze Louise over haar wang, waardoor mijn dochter direct haar mooiste glimlach opzet.

‘Schat, het komt echt goed. En zo niet, dan bellen we jullie gewoon,’ zegt Sophie dan, terwijl ze haar perfecte bruine lokken over haar schouder veegt.

‘Inderdaad. Het is niet alsof we aan de andere kant van de wereld zijn. Als het nodig is, zijn we hier binnen een kwartier.’ Luc legt zijn hand op mijn been om zijn woorden kracht bij te zetten.

‘Mag ik dit lieve wondertje dan nu knuffelen?’ Sophie steekt haar handen uit en voordat ik kan tegenstribbelen, pakt ze Louise uit mijn armen. ‘Wij gaan het heel gezellig hebben, hè?’ Ze wiegt zachtjes heen en weer en mijn dochter lacht nog steeds van oor tot oor.

Ik weet ook wel dat Louise in goede handen is. Sophie en Maxime zijn gek op haar en ze hebben inderdaad weleens vaker op Louise gepast. Dat was dan wel altijd bij ons thuis, terwijl Luc en ik druk bezig waren om de bed and breakfast te runnen. Hoewel ik hoopte dat ik samen met Luc alles wel kon regelen rondom de zorg voor Louise en het runnen van de bed and breakfast, ben ik heel blij met alle oppashulp. Ik weet niet hoe we het zonder die hulp hadden moeten doen. *Citron Meringuée* was in het hoogseizoen helemaal volgeboekt en er kwamen zelfs mensen zonder te reserveren die we af en toe moesten teleurstellen. Ik had nooit gedacht dat het zo goed zou lopen. Eerlijk gezegd was ik er bang voor dat er niemand zou komen. Dat ik de deuren op den duur had moeten sluiten en gewoon weer een baan als juf moest nemen. Ik ben het universum nog elke dag dankbaar dat dat niet het geval is. Als ik iets nooit meer wil, dan is het een baan in het basisonderwijs.

‘Aarde aan Merel!’

Door de stem van Sophie keer ik terug naar het hier en nu. ‘Sorry,’ zeg ik lachend. ‘Ik bedacht me net hoe blij ik ben met alle hulp die we hebben gehad in de afgelopen

maanden. Ook van jullie.'

'Ah, lieverd. Dat doen we toch heel graag voor jullie. We zijn ontzettend trots op wat jullie tot nu toe met *Citron Meringuée* hebben bereikt. Toch schat?'

'Zeker weten.' Maxime knikt instemmend. 'Ik doe het jullie niet na.'

Als ik die middag op de bank plof, voel ik pas hoe moe ik ben. De drukke periode in combinatie met zorgen voor Louise en mezelf, hebben me uitgeput. Ik kijk de kamer rond en probeer moed te verzamelen om op te ruimen. Sinds Louise kan kruipen, gooit ze alles overhoop. Blokjes, knuffels en doekjes liggen verspreid over de grond. Op de tafel staan nog borden en mokken en over de stoel hangt wat kleding. Via de grote ramen kijk ik naar buiten en dan valt me op dat die ook nodig gezeemd moeten worden. Als ik ergens een hekel aan heb is dat het wel.

'Gaat het, lieverd?' Luc komt naast me zitten en legt zijn arm achter mij op de rugleuning van de bank.

Ik laat mijn hoofd erop rusten. 'Ja. Ik ben moed aan het verzamelen om deze ontplofte bende op te ruimen.'

Luc streelt met zijn duim over mijn wang en kijkt me liefdevol aan. 'Weet je wat? Jij gaat even lekker op bed liggen en ik ruim hier op.'

Ondanks dat ik het idee van Luc geweldig vind, stribbel ik toch tegen. 'Nee, we doen het samen.' Het voelt niet goed om niet mee te helpen. Als ik een ander zie opruimen, dan móét ik helpen.

'Daar komt niks van in.' Luc veert op en steekt zijn handen naar me uit. 'Kom.'

Lachend sla ik mijn armen over elkaar en schud ik mijn hoofd. 'Jij bent toch ook moe? Laten we eerst samen opruimen en daarna een middagdutje doen.'

'Ik heb geen tijd voor een middagdutje. Er wacht een

hele to-dolijst om afgewerkt te worden.'

'Huh, hoezo? Wat moet je allemaal doen dan?' Ik trek een pluusje van de mouw van mijn vest. 'Ik dacht juist dat je zei dat we even tijd voor elkaar hadden nu Louise er niet is.'

'Klopt.' Luc knikt. 'Zodra ik mijn to-dolijst heb afgewerkt, heb ik alle tijd voor jou. En nu hup, naar boven jij.'

'Maar ...'

'Ik tel tot drie,' zegt Luc quasi streng. 'En bij drie ben je onderweg naar de trap.'

Ik blijf zitten waar ik zit en kijk hem uitdagend aan.

'Eén ... Twee ...'

'En wat doe je als ik bij drie nog niet ben opgestaan?'

'Drie!' Luc buigt zich voorover met een snelheid die ik niet had verwacht. Hij schuift zijn ene arm onder mijn knieholttes en zijn andere wurmt hij tussen mijn rug en de bank. Voor ik het weet trekt hij me naar zich toe en hang ik in zijn armen.

Ik gil het uit. 'Luc!' Mijn voeten bungelen in de lucht terwijl Luc met grote stappen naar de gang loopt. Alsof het hem geen moeite kost om mijn gewicht te dragen, rent hij zo ongeveer de trap op.

'Zet me neer!' roep ik lachend.

Om mij het zwijgen op te leggen geeft hij me kusjes op mijn mond. Ik zit nog steeds in de rol van protest, maar kan zijn lippen niet weerstaan. Lucs kusjes zijn de beste van de hele wereld. Al staan ze wel op een gedeelde eerste plaats met de natte plakzoeven die ik weleens van Louise krijg.

Eenmaal in de slaapkamer gooit Luc me op bed en springt hij boven op me. Ik sla mijn armen om zijn nek en trek hem tegen me aan. Die vermoeidheid lijkt ineens mijlenver weg.

Het lijkt wel alsof het vorige week was dat we hier voor het eerst samen bij de Italiaan in Cordes-sur-Ciel zaten. Aan de andere kant lijkt het ook jaren geleden. In de twee jaar dat we elkaar kennen, is er zoveel gebeurd. Ik kan me nog goed herinneren dat ik op mijn eerste dag hier in Frankrijk de bakkerij *Celine et Luc* binnenstapte. Mijn relatie was voorbij, mijn hart was gebroken en ik deed mijn best mezelf moed in te praten dat emigreren naar Zuid-Frankrijk een goed idee was. Dat het huis dat ik had gekocht een bouwval bleek te zijn en mijn buurman niet bepaald zat te wachten op een bed and breakfast naast zijn huis, zorgde ook niet echt voor een beter humeur. Het zorgde er wel voor dat ik de verleiding van Luc om een citroen-meringuegebakje te kopen niet kon weerstaan. Ik vond eerlijk gezegd dat ik een taartje wel had verdiend. De conclusie: het citroen-meringuegebakje was het lekkerste taartje dat ik ooit had gegeten. Het perfect gebakken deeg met daarin de friszoete vulling en de luchtige laag meringue; dat was het begin van heel veel taartjes. En het begin van Luc en mij.

‘Waar zit jij aan te denken?’ Luc zet zijn wijnglas op tafel en vouwt zijn handen in elkaar.

Ik doe hetzelfde en glimlach naar hem. ‘Aan de eerste keer dat we hier zaten.’

Hij pakt mijn hand vast en buigt een beetje voorover om er een kus op te geven. ‘Het is ons speciale plekje, hè?’

Als iemand van de bediening aan tafel verschijnt, laat Luc mijn hand los om de menukaarten aan de vrouw te overhandigen. Zonder dat ik aan hem heb doorgegeven wat ik wil eten, zegt hij: ‘Twee keer de pasta bolognese, s’il vous plaît.’

Eigenlijk neem ik altijd pasta bolognese als we hier zijn. Het is mijn lievelingsgerecht en het smaakt hier bijna net zo lekker als wanneer ik de versie uit mijn Ita-

liaanse kookboek maak.

‘Lieverd.’

Ik verplaats mijn blik van de vrouw uit de bediening die bij ons tafeltje wegloopt naar Luc. Op zijn gezicht bespeur ik een lichte spanning. Ik kijk hem vragend aan en houd mijn hoofd een beetje schuin. ‘Ja?’

Hij schraapt zijn keel en speelt met het bestek dat voor hem op tafel ligt. Het mes legt hij precies parallel aan de lepel en daarna schuift hij ook zijn vork een stukje opzij. ‘Ik eh ... wilde iets tegen je zeggen.’

Om hem iets meer op zijn gemak te stellen, glimlach ik naar hem en buig ik een stukje naar voren zodat ik dichterbij hem ben. ‘Je mag me alles zeggen. Als het maar niet over Louise gaat, want dan moet ik denk ik huilen.’ Dat laatste voeg ik er als grapje aan toe, maar ergens denk ik dat het waar is. Het feit dat ze nu in een vreemd huis in haar campingbedje ligt, bezorgt me lichtelijk buikpijn.

‘Louise is in goede handen, lieverd. Echt.’

Ik schud mijn hoofd om de gedachten aan Louise van me af te zetten. ‘Dat weet ik. Maar vertel. Wat wou je zeggen?’

Luc schuift opnieuw met zijn bestek en kijkt me niet aan. Plotseling overvalt me een gevoel van angst. Heb ik iets verkeerd gedaan? Zou hij het zat zijn dat op dit moment alles in ons leven draait om Louise en de B&B?

‘Wacht even.’ Luc draait zich om en kijkt naar de ingang van het restaurant. Hij probeert contact te krijgen met een van de serveersters.

‘Wat doe je?’ fluister ik ongeduldig.

Als reactie steekt Luc zijn hand naar me op, terwijl hij nog steeds half gedraaid op zijn stoel naar het restaurant kijkt.

Waar heeft hij ineens last van? Vlug kijk ik om me heen naar de andere gasten op het terras. Het is druk

vanavond en bijna alle tafels zijn bezet. Als ik naar het tafeltje naast ons kijk, kruist mijn blik die van de vrouw die daar zit. Ze glimlacht hartelijk naar me. Met een betrappt gevoel kijk ik weer naar Luc, die inmiddels contact heeft gemaakt met iemand van de bediening. In plaats van naar onze tafel te komen, verdwijnt ze door de deur naar binnen. Luc draait zich met een gespannen gezicht weer terug naar mij en lacht een beetje zenuwachtig.

‘Wat is er?’

Nog voordat hij kan antwoorden, verschijnt er plotseling een man aan onze tafel. Eerst dacht ik dat het iemand van het restaurant was, maar in plaats van een overhemd en sloof draagt deze man een driedelig pak. En in plaats van een dienblad heeft hij een viool in zijn handen. Met opgetrokken wenkbrauwen kijk ik Luc aan. Hij lijkt totaal niet verrast en springt op van zijn stoel.

‘Wat doe je allemaal?’ fluister ik.

Hij legt zijn wijsvinger tegen zijn lip. ‘Ssst. Niks zeggen.’

De man in pak klemt de viool onder zijn kin en begint de meest mooie klanken te produceren. Mijn mond valt open van verbazing. ‘Luc ... Wat ...’

Nog voordat ik mijn vraag kan afmaken, duikt Luc naar de grond en gaat hij op één knie voor me zitten. ‘Lieve Merel,’ begint hij dan. ‘Jij bent de meest bijzondere vrouw die ik ooit heb ontmoet.’

Met grote ogen kijk ik hem aan. Gaat hij dit echt doen? Mijn hart gaat sneller kloppen en ik kijk even snel om me heen. Alle ogen zijn op ons gericht. De man in pak speelt zo mooi dat ik alleen daarvan al bijna tranen in mijn ogen krijg.

‘Sinds jij in mijn leven bent gekomen lijkt het alsof de zon nog meer is gaan stralen. Alsof de bloemen nog mooier bloeien en alsof de lavendel nog lekkerder ruikt.

Ik ben elke dag dankbaar voor het feit dat jij twee jaar geleden de bakkerij binnenkwam en ik je heb ontmoet.' Hij pauzeert kort en gaat dan verder. 'Je bent mooi, lief, zorgzaam, knap, intelligent ... Je zit vol humor en vol liefde voor alles wat je doet.'

De woorden van Luc raken me recht in mijn hart. De tranen staan inmiddels in mijn ogen terwijl ik luister naar de man die voor me zit.

'En daarnaast,' gaat Luc verder, 'ben je de beste moeder die Louise zich kan wensen. Jij gaf mij het mooiste cadeau dat iemand me ooit kan geven. Een dochter. Terwijl ik dacht dat ik nooit meer een kind zou krijgen.'

Toen ik in verwachting bleek te zijn, was dat een grote schok voor mij. Maar voor Luc al helemaal. Een paar dagen voordat ik de positieve test in mijn handen had, vertelde hij namelijk dat hij volgens de artsen geen kinderen kon krijgen.

'Chérie, jij bent het wonder dat mijn leven kleur geeft en ik wil elke dag van de rest van mijn leven met jou zijn,' gaat Luc verder.

Na die woorden laat hij weer een stilte vallen. Een stilte die wordt gevuld door de klanken van de viool. Normaal gesproken vind ik het heel ongemakkelijk om in het middelpunt te staan, maar op dit moment voel ik vooral trots. Trots vanwege de man die voor me zit. 'Luc ... Ik weet ...'

Luc steekt zijn hand op. 'Ik ben nog niet klaar,' zegt hij met een glimlach.

In zijn ogen zie ik een glinstering. Ik ben dus niet de enige die emotioneel wordt van dit moment.

Dan schraapt Luc zijn keel. 'Lieve Merel ...' Zijn rechterhand beweegt langzaam naar zijn rechterbroekzak en terwijl ik toekijk hoe er een klein zwart doosje uit verschijnt, sla ik een hand voor mijn mond.

‘Wil je met me trouwen?’ Terwijl Luc die vijf woorden zegt, trekt hij in een soepele beweging het deksel van het doosje omhoog. Een subtiele gouden ring met een kleine diamant erbovenop is nu zichtbaar. De klanken van de viool verdwijnen naar de achtergrond. Ik kijk van de ring naar Luc en weer terug. Nog altijd met mijn hand voor mijn mond. Een onbeschrijflijk gevoel gaat door mijn hele lijf. Een combinatie van liefde, ongeloof en blijdschap. Ik kan geen woord uitbrengen, maar automatisch begint mijn hoofd bijna onzichtbaar te knikken.

‘Merel?’

Ik kijk van de ring terug naar Luc. Zijn glimlach is een beetje verzwakt en de spanning in zijn gezicht is terug.

‘Wil je mijn vrouw worden?’

Het geluid van de viool keert terug en ik word me bewust van de radiostilte die ik veroorzaak. Snel spring ik op van mijn stoel. ‘JA!’ roep ik zo hard als ik kan. ‘Ja! Ja! Ja! Dat wil ik. Heel graag!’ Terwijl ik mezelf voor Luc op mijn knieën laat zakken en ik mijn armen om hem heen sla, wordt het geluid van de viool overstemd door een hard applaus.

Hoofdstuk 2

De laatste dagen loop ik met een brede glimlach op mijn gezicht. En al helemaal als ik Luc ergens in mijn blikveld tref. Het idee dat hij binnenkort mijn man is, bezorgt me een fijne kriebel in mijn buik. Zo'n kriebel die de hele dag wel zou mogen blijven en die je vroeger als kind kreeg als het pakjesavond was. Tijdens het eten hebben we het direct gehad over waar en wanneer de bruiloft zal plaatsvinden. De locatie was natuurlijk al snel duidelijk: *Citron Meringuée* is de perfecte plek. We hebben een grote tuin waar genoeg ruimte is voor de ceremonie, het diner kan bereid worden in onze eigen keuken en vrienden en familie kunnen blijven logeren. Check. Ook over het moment van de bruiloft werden we het snel eens: nog voordat het hoogseizoen van start gaat. Als we elkaar in april het jawoord geven, hebben we zelfs nog tijd om twee weken op huwelijksreis te gaan voordat de drukte van de zomer begint. Aangezien het in het laagseizoen veel rustiger is, hebben we de komende maanden voldoende tijd om alles te plannen en voor te bereiden. We hoeven ook helemaal geen gekke dingen en willen zoveel mogelijk zelf doen. Gewoon simpel. Zo moeilijk kan het plannen van zo'n bruiloft toch niet zijn? Door het niet te groots te doen, houden we hopelijk geld over voor een mooie reis. Mijn fantasie slaat al helemaal op hol en bestemmingen als Mexico, Thailand en Japan zijn in gedachten al voorbijgekomen.

Ik klik het schermpje van de babyfoon aan en zie

dat Louise nog in diepe slaap is. Meestal laat ik haar na vier uur niet meer slapen, zodat ze in de avond snel in slaap valt, maar vandaag was ze zo moe dat ik haar toch nog even in bed heb gelegd. Zometeen moet ik het eten voorbereiden voor de gasten. Op dit moment is er een Nederlands stel in de lavendelkamer en twee Franse vriendinnen verblijven in de klaprozenkamer. Aangezien de gasten op dit moment allemaal de deur uit zijn, is dit een perfect moment om Lieke en Saar te vertellen over het huwelijksaanzoek. Hoewel het natuurlijk leuker is om dit nieuws te delen als ik mijn vriendinnen in het echt zie, duurt dat me echt te lang. Ik zoek naar de naam van Lieke in mijn telefoon en druk op videobellen. Terwijl de telefoon overgaat, zie ik mezelf op het scherm. De wallen onder mijn ogen laten zien hoe moe ik ben, maar toch voel ik een bepaalde energie door mijn lijf gaan. De energie van liefde en geluk.

‘Merel!’ Op mijn scherm verschijnt het altijd vrolijke gezicht van Lieke. Net als ik heeft ook zij wallen tot aan haar enkels. Als ik de verhalen van mijn twee vriendinnen moet geloven, is Milan elke nacht zo vaak wakker dat ze gemiddeld vijf uur slaap krijgen. Als het meezit. Ik zou echt helemaal gek worden van slaapttekort denk ik. Soms vraag ik me af hoe Lieke en Saar nog in leven kunnen zijn.

‘Hé schat!’ Ik zwaai naar mijn telefoon. ‘Ben je alleen?’

Lieke schudt haar hoofd. ‘Saar is in de keuken. We gaan zo Milan ophalen van het kinderdagverblijf. Nu geniet ik nog heel even van dit moment waarin ik me, naast mama, ook mens voel, voordat ik straks weer in de zorgmodus moet.’ Dat laatste zegt ze lachend.

‘Oh, heerlijk.’

‘En waar is mijn lievelingsvriendin?’

Ik glimlach en pak de babyfoon erbij. ‘Louise doet nog

even een powernap, zodat ze daarna mijn rust weer kan verstoren.'

'Merel!' De stem van Saar klinkt ergens op de achtergrond, maar binnen een paar tellen verschijnt ook haar gezicht voor de camera. 'Hoe is het, lieverd?'

Opnieuw zwaai ik. Elke keer als ik Lieke en Saar zie, mis ik ze een beetje meer. Het emigreren naar Frankrijk vond ik helemaal niet lastig, maar het feit dat ik mijn twee vriendinnen moest achterlaten doet nog steeds pijn.

'Een beetje moe, maar verder gaat het heel goed. Ik ben blij dat de rust hier terug is nu het hoogseizoen is afgelopen. We hebben eindelijk weer tijd om wat dingen in het huis op te pakken, met elkaar te zijn en te ontspannen. Soort van dan.' Ik moet lachen om mijn eigen laatste woorden. Lieke en Saar weten als geen ander dat ik het lastig vind om te ontspannen. Ik vlieg vaak van hot naar her en kan weinig rust vinden om gewoon met een boek op de bank te gaan zitten. Met een kind erbij is ontspannen sowieso een ver-van-mijn-bedshow en ben ik al blij als ik op sommige dagen mijn koffie rustig kan opdrinken. Maar ach, ik doe mijn best.

'Dat klinkt heerlijk! Maar zorg er wel voor dat de krant op de hoogte is als het je ook daadwerkelijk lukt. We weten allemaal dat jij nooit stil kan zitten.'

'Ha-ha.' Ik steek mijn tong uit naar de camera en zet mijn gezicht dan op standje geheimzinnig. 'Over de krant bellen gesproken ... Waar ik eigenlijk voor bel ...'

'Om te vragen wanneer we weer naar Frankrijk komen? Of om te vertellen dat je binnenkort naar Utrecht komt?' Lieke kijkt me met grote vragende ogen aan.

'Dat natuurlijk ook ... Maar eerst ...' Om de spanning een beetje op te bouwen blijf ik eerst in de camera staren. Zodra de vraagtekens in de ogen van Lieke en Saar groot genoeg zijn, beweeg ik langzaam mijn hand voor

de camera. De kleine diamant in het midden van de ring schittert in het licht.

Lieke en Saar beginnen direct keihard te gillen. Uit angst dat Louise wakker wordt, zet ik het geluid van mijn telefoon iets zachter. Mijn mondhoeven krullen zich zo ver omhoog dat het bijna pijn doet.

‘Schat!’ roept Lieke. ‘Gefeliciteerd! Wat een geweldig mooi nieuws!’

‘Aaaaaah! Ik ben zo blij voor jullie,’ zegt Saar terwijl ze in haar handen klapt van blijdschap.

‘Ik ben ook zo blij!’

‘Vertel ons alles!’ Lieke gaat er even goed voor zitten.

Saar slaat een arm om Liekes schouder en vraagt dan: ‘Hoe was het aanzoek? Wat zei Luc? Wanneer is de bruiloft? Wat is de dresscode?’

Nadat ik mijn vriendinnen alles heb verteld over de romantische avond bij de Italiaan in Cordes-sur-Ciel, hebben we gelijk afgesproken dat ze in november een week-end langskomen. Dat komt goed uit, want dat is een paar weken voordat we helemaal volgeboekt zijn. In de laatste week van november organiseer ik voor de eerste keer een schildervakantie. Acht creatievelingen komen voor zeven dagen naar *Citron Meringuée* om te leren schilderen.

Voor vanavond staat er vis uit de oven op het menu. Ik leg de witvis in een grote ovenschaal en leg de geperste knoflook en de schijfjes citroen erbovenop. Daarna bestrooi ik de vis met wat tijm, peper en zout. Ik schuif de ovenschaal in de voorverwarmde oven en kijk dan uit het keukenraam naar het atelier dat verderop in de tuin ligt. Toen ik twee jaar geleden hiernaartoe was verhuisd, was dat huisje het enige lichtpuntje. Het sprookjesachtige gebouwtje benam me direct de adem. Het heeft aan de achterzijde ramen van de vloer tot aan het plafond en als je

binnen staat, heb je een geweldig uitzicht over het dal. Je ziet dan zelfs het schilderachtige dorpje Cordes-sur-Ciel liggen en in de zomer kleurt het dal geel van de velden vol zonnebloemen. Alleen dat is al genoeg inspiratie voor een mooi schilderij. Toen ik het gebouwtje ontdekte had ik niet direct plannen voor een atelier. Het was toen ook al veel te lang geleden dat ik voor het laatst zelf had geschilderd en het idee voor een schildervakantie was totaal niet in me opgekomen. Eigenlijk wilde ik er een bruidssuite in maken. Of een sauna. Of misschien wel beide. Ik ben een echte saunaliefhebber en het lijkt me fantastisch om hier in Zuid-Frankrijk een lavendelsauna in mijn eigen achtertuin te hebben. De frisse, diepe, bloemige geur maakt dat ik me altijd goed kan ontspannen. Hoe lekker zou het zijn om dat te kunnen doen wanneer je maar wil, in je eigen achtertuin? Wie weet komt het ooit nog.

‘Wat sta je te dromen?’ Luc staat plotseling naast me met een lachende Louise op zijn arm.

Ik streel mijn dochter over haar hoofd en druk een kus op haar zachte, bolle wangetje. ‘Ik fantaseerde even over de sauna,’ zeg ik lachend.

‘Ik mag hopen dat je dan niet weer het atelier gaat afbreken.’ Hij kijkt me streng aan. ‘Het wordt juist zo mooi.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, dat nooit! Misschien ooit een extra huisje in de tuin?’

Luc tikt met zijn vinger op het puntje van mijn neus. ‘Jij ook altijd met je ideeën.’

Ik geef hem een kus op zijn wang. ‘Ik kan er niks aan doen.’

‘Dat weet ik,’ zegt hij lachend. Hij zet Louise op het aanrecht en leunt dan tegen de keukenkastjes. Louise maakt direct gebruik van het moment en grist een kiwi uit de fruitschaal. Trots zwaait ze ermee in de lucht en zet dan haar vier voortanden in de bruine schil.

Ik haal het ding uit haar mond en trek een vies gezicht naar haar. 'Ik ben nog steeds zo blij met het huis en het atelier. Twee jaar geleden had ik nooit gedacht dat het zo mooi zou worden.' Ik schud mijn hoofd. 'Wat een puinhoop was het hier. Ik voelde me echt belazerd toen ik voor het eerst mijn auto op de oprit parkeerde en al knieheffend door het onkruid moest ploeteren om de voordeur te bereiken. Om nog maar te zwijgen over hoe het er hier vanbinnen uitzag.' Ik gebaar in het rond.

Luc slaat zijn armen over elkaar en kijkt de woonkeuken rond. 'Uiteindelijk heb je er iets heel moois van gemaakt.'

'Wij. Wij hebben er iets heel moois van gemaakt. Zonder jouw hulp was het me nooit gelukt.' En dat is echt waar. Zonder Luc had ik het waarschijnlijk na een paar weken al opgegeven en was *Citron Meringuée* er helemaal niet geweest.

'Maar zonder jouw doorzettingsvermogen was het zeker niet gelukt.' Na die woorden pakt hij Louise van het aanrecht die direct begint te protesteren als hij de kiwi, waar inmiddels stukjes schil van missen, uit haar handen pakt en op het aanrecht legt. 'Kom, we gaan lekker een rondje wandelen. Gaat mama ook mee?'

Op dat moment komen de twee Franse gasten binnen. 'Salut!' roep ik opgewekt.

Een van de twee wijst naar de tuin. 'We gaan nog even van de zon genieten,' zegt ze in het Frans.

'Tuurlijk, ga lekker zitten. Willen jullie iets te drinken?'

De dames bestellen beiden de huisgemaakte limonade en terwijl ik de drankjes klaarmaak, zeg ik tegen Luc: 'Gaan jullie maar lekker wandelen. Ik breng dit naar de gasten en ga dan even in het atelier kijken.'

'Volgens mij is Samuel klaar met het schilderen van

de kozijnen.’ Luc knikt naar het gebouw in de tuin. ‘Dat heeft hij echt snel gedaan.’

‘Hoe had mijn leven er nu uitgezien als jij niet op dat geweldige idee was gekomen om het atelier te gebruiken voor schilderlessen? Ik denk echt dat Samuel dan verbit-terd was gebleven en er alles aan had gedaan om mij uit dit huis te krijgen.’ Mijn buurman was in het begin na-melijk absoluut niet blij met mijn komst en mijn plannen.

Luc lacht en streelt mijn rug. ‘Maar gelukkig is dat niet zo. En dat is maar goed ook. Ik zou niet weten wat ik zonder jou zou moeten.’ Dan geeft hij Louise een kus-je op haar neus. ‘En wat ik zonder dit lieve meisje zou moeten.’

Ik kijk toe hoe Luc en Louise de gang in verdwijnen en verplaats mijn blik dan weer naar de tuin. Hoewel ik nog steeds graag een sauna in mijn eigen achtertuin zou willen, ben ik blij dat het gebouw nu een atelier is en dat Samuel nu een vriend is in plaats van een vijand. En kunst is precies de reden dat onze relatie die transformatie heeft doorgemaakt.

Ik loop met de drankjes naar buiten en zet ze op het tafeltje waar de gasten zijn gaan zitten. ‘Voilà!’ Na een kort praatje over wat de vriendinnen vandaag hebben ge-daan, loop ik naar het atelier. Binnen tref ik Samuel aan in zijn kluskleding, bestaande uit een broek en t-shirt die onder de vieze vegen zitten en onder zijn petje vandaan steken een paar plukken grijze haren.

‘Ha, Merel,’ begroet hij me. ‘De kozijnen zijn klaar. Wat denk je ervan?’ Hij knikt naar het raam voor zich. Door de net gelakte kozijnen ruikt het er naar verf. Eigenlijk een perfecte geur voor een plek waar geschilderd wordt.

‘Je bent echt geweldig. Het ziet er gelijk veel beter uit.’ Ik glimlach naar hem. ‘En die lavendelkleur staat zo leuk

bij de gele stenen.'

'Wat is het volgende op de to-dolijst?' vraagt Samuel terwijl hij een briefje uit zijn broekzak trekt. Hij vouwt het gekreukte papiertje open en bekijkt de lijst aandachtig. 'De planken misschien?'

Het gebouw in de tuin was vroeger het atelier van de moeder van Samuel. Zij was kunstenares en haar schilderijen zijn terug te vinden op veel plekken in Zuid-Frankrijk. Ik voel me echt vereerd dat ik nu gebruik mag maken van deze creatieve plek en mezelf in het atelier kan terugtrekken om te schilderen. Dat ik er binnenkort ook anderen mag leren schilderen vind ik te gek en spannend tegelijk.

'Ja, de planken moeten inderdaad nog gedaan worden.'

Als die hangen kan ik alle spullen die ik heb aangeschaft voor de eerste schildercursus eindelijk een plek geven. Nu zit alles nog in dozen en ben ik het overzicht van wat ik precies allemaal heb totaal kwijt.

'Het zou heel fijn zijn als je die kan ophangen. Maar ik denk dat Luc dat ook prima kan doen hoor, Samuel. Je hoeft echt niet al je tijd hierin te stoppen. Je hebt vast genoeg andere dingen te doen.' Ik wijs tussen de bomen door in de richting van zijn huis.

Samuel heeft een garage en is ook nog eens de enige monteur in de regio. Dat betekent dat als iemand een auto moet laten repareren, ze bijna automatisch bij Samuel terecht komen. Aan auto's sleutelen is echt zijn passie. En eigenlijk ook het enige dat hij heeft. Volgens mij is Samuel best eenzaam, al zou hij dat natuurlijk nooit toegeven. De enige familie die hij heeft is zijn broer Erik, maar die woont in Nederland. Eén keer in de zoveel tijd is hij een paar weken in het dorp en logeert hij bij zijn broer.

'Ik help je graag. Zullen we gelijk even kijken hoeveel planken je nodig hebt en hoe lang ze moeten zijn? Ik kan

morgen wel even langs de bouwmarkt rijden met mijn aanhanger. Dan is het zo geregeld.'

Ik kan me bijna niet meer voorstellen dat de man voor mijn neus dezelfde is als de man die daar twee jaar geleden stond. Sinds een jaar is hij zo ongeveer het tegenovergestelde van buurman Brombeer. Hij is zo behulpzaam en lief dat ik me af en toe moet inhouden om hem niet heel hard te knuffelen. En dat terwijl ik hem twee jaar geleden het liefst op zijn hoofd had gemept met een van de los-slingerende autobanden die op zijn terrein liggen.

Ik kijk naar de dozen die staan opgestapeld en naar de schildersezels in de hoek van de ruimte. Er moet nog veel gebeuren voordat ik hier cursisten kan verwelkomen.

'Weet je zeker dat je er tijd voor hebt, Samuel?'

Zonder mijn vraag te beantwoorden, zegt Samuel: 'Hoeveel wil je er hebben?'

Ik kijk naar de man die met zijn handen in zijn zij van mij naar de muur kijkt en weer terug. 'Ik denk een stuk of zes?' Met mijn hand wijs ik een plek halverwege de muur aan. 'Vanaf deze hoogte ongeveer. Dan kan ik daaronder nog wat kastjes kwijt.'

Samuel knikt goedkeurend. 'Goed plan. Ik zal het straks even opmeten.'

'Echt heel fijn, Samuel. Als je hulp nodig hebt, laat je het dan weten? Wij kunnen ook iets doen, hoor.'

'Geen zorgen. Komt goed.'

Ik kan niet voorkomen dat mijn hart een beetje overloopt van liefde voor deze man. Zonder zijn goedkeuring had ik hier nooit schilderles kunnen gaan geven. Dan stond er waarschijnlijk nog steeds een groot hek om dit pareltje en was het nog meer in verval geraakt dan het al was. Nu moet ik er alleen nog voor zorgen dat de mensen die hier straks voor hun schildersezels staan ook daadwerkelijk iets gaan leren.